

Oss

Haags flopje

REMY ALBERS

Ze wonden al twiëndertig joar in d'r huske, tiggeworrig mi z'n bèej, durda de keinder op d'r ège ware gòn woane. En ze hân 't goewd zat zoa. Kriest pòtte en teulde wa in z'nnen hof, bùurte mi alleman hil wa af às ie op z'n fietske z'n rundje rimmetiekbestreijing - zò as 't bè hum hiette - ging moake en klòtte in 't schùurke van òduw segoarekiesjes en letjes oit nog schòn dinger in mekoar vur de klèenkeinder. Anna din in d'r haus krek wa ge van 'n òduwvewetste moeder-de-vrouw kos verwàachte en brèejde sokke en sukskes, trùuje en trùujkes en al wa de familie van de wèreme èn van de kòduw kàant òn brèejwèrek mar kos lèje. En ok lebberde Gonda, de bùurvrouw, Mie de Bult en Daat van Jasse ieders innen dag swiiks bè heur 't bùurnèejs nor binne mi wa tasse koffie. Zoa hurde Anna wa-t-'r in 't durp vurviel. Ze hân schik in d'r beduningske en da zu ok zoa geblive zen, às Hent d'n Oarige 'n joar of twieje trug nie waar gòn himmele. Hent waar 'nen goeje kloot inne, mar ge kos 'm al ruike vurda-t-ie d'n hoek um waar gekomme. Z'n kiepekoj zaag d'r schònner ut às d'n bouwval die z'n huske vur moes stelle en 't waar nie allinnig kojje proat, dat ie dukker bè z'n kiepe laag te sloape às in z'n ège nèest. Kriest en Anna hân kort noar de begroffenis wel wa vrimd vollek rontullum 't huske zien schupe, mar da hân ze utgedùjld às 'n del familie die, nou d'r meugelijk wa te hoale viel, ok mar es d'r neus stook in al wor ze dieje zellefde snotkoker al diejen tijd vur opgetrokke hân.

Enkelde wike lötter moes Kriest op 'ne kojjen dag in 'nen vierklets van z'n fietske afstappe, umda-t-'r over de smalle wegskes mi geweld zò'n groot groafmesien en 'ne lumml van 'n vrachtwoage kwoame dendere. Mi z'n kupke schuddend bliejkte Kriest ze noar, nog hillemol gin belul da-t-ie ze 'n ketierke lötter rèecht tiggenuver z'n ège kietje òn 't wèrek zò zien. Op de plots van Hent d'n Oarige z'n huske hân ze in 'ne scheet 'ne kuil gegroave zò lang, brùid en diejp, da-t-'t 'r olling onder de grond in ha gepàast! En toe al vuulde Kriest òn z'n wötter da-t- 't kallef van de kliver noar de hèej zò gòn loape. Zeuve mònd lötter stòn 'r 'nen bungeloo zò groot às mèrige d'n ollinge dag, opgetrokke ut kloare beton en stoal, die vloekte mi alles in de bùurt woar van God en de Welstandskemissie nie mi gevloekt meug worre. Nog es twieje mònd dornoar kwaam Anna d'r àachter hoe da kos: Daat van Jasse ha gezeed, da die bè 't kloaverjasse van 'n menneke da bè de geminte z'nen tijd às ambtenoar versliejp, gehurd ha, da d'n òduwen burregemister van Wassenoar doar kwaam te rizzedere. En da sort vollek da 't 'ne kronkel wèjjer het gebròocht às 'ne rèchte verrekesstart, het nog àalt 'n stripke veur in d'r ège kringe. Nou moe'k irljik zeige, da dieje mins èges zat miviel: ge zaagt 'm noit en às ge 'm zaagt, zaag ie òdu nie of ie din zoveul às... Mar da mins van 'm! Ze hiette Linda en ze ha gin bitterder noam kunne hebbe: ze linde 't gelijk, al wa los en

vààst zààt! En nie ìnne kiejr! Duk zat kwaam ze drie, vier kirres swiiks bè Anna's òn en nie allinnig t'òavend of t'sundoags às de winkelkes dicht ware! Zedde gek! Oit stòn ze smères al op de stoep, às Kriest krek eweg waar, want ze zaag 't mar nooi da de manskirrels d'r ège d'r mi gonge moeie. En nie da ze allinnig Anna's bezòdcht: neeje, ze makte 'n hil rundje langs alle vrouwkes in d'n ollingen wèèje bùùrt en ze sloeg d'r gin ìin over. Nou waar da amòl al um oe godsnakend gloeiend koad af te moake, mar zikers zò netskonterig waar 't, da Linda ààlt 'n < curs > kumke suiker linde of 'n < curs > hallef kenneke romme of 'n < curs > kluntje bòtter. Anna worde d'r oit zò tèèj af, da ze dan 'n olling pekske migaaf mi fijntjes d'r bè: 'Zoa Linda, nou kunde wir 'n wiikske vort...' Mar zedde gek: de bòdschap kwaam nie deur en twieje doag lötter stòn ze d'r wir: 'Heb je vooj mij mischien...?' Kriest ha al zò duk tige Anna's gezeed: 'Gif d'r dan niks mir! Zeig dan da ze kan verrekke!' Mar ja, da von Anna toch ok wir 'n bietje honds; dan dinde nie! En toch kwam kort dornoar ok vur Anna's 't mement worop ze ùm gong zoagezeed. Da zaat zoa: Anna nèèjde oit às ze veul zin en veul tijd en wennig cente ha, wel es 'n klidje vur d'r ège in mekoar. Ze ha krek van 'n lepke van de mert van 'nen dòlder 'ne knappe rok gemakt, wor ze èges gruts op waar. Linda die ze ha zien òzzikke, waar kloare lof over 't stukske 'boerrekture'. Da zu zè nou noit vur mekorre krijge, krèèjde ze nog in 't Hog-Hollands. En Anna ha toe nog gedòdcht: 'Kan nie leet op't kèrekhof en wil nie leet 'r nive.' 'n Goei twieje doag dùürde 't mar of ze stòn d'r al: Ze ha 'n groot fist mi alderhàànd hog hirre en nou ha ze wel 'nen schònne bloes, mar dieje knappe rok van Anna's zu doar zò meroakels goewd bè pàasse en ze dorst 't host nie te vroege mar zu ze nou nie...? En Anna waar nog zò gek ok nog ok nog ok! Toe ze 'n wiik lötter vur Gonda's d're joardag d'r kààst durspojde op zuuk nor wa schòns um òn te trekke, miste ze 'm pas wir. D're knappe rok! Godhierenginter! Geloaje stiefelde

ze mee op diejen bunker af. Linda stòn krek kloar um 'm te komme brenge... zin ze. Ze ha d'r wel de bàànd òn loate verààndere en òn de vurkàànt wa zillevere kneupkes d'r op loate zette, want da waar wa sjieker, von ze. En die ha ze d'r ok al wir van af gehòld, zin ze. 'n Bedenske kos 'r nie ens af...

Anna kokte bekant toe ze thaus kwaam en ze vloog Kriest host òn, ochèrem! Ze gong tekiejr às 'nen hààuw mààuw!! Mar nou waar Kriest d'r geneul en d'r gezemmel over Linda's streuptochte zò strontzat, da-t-ie zin: 'Àsde gè d'r nou niks òn doet, dan doeï ik 't! D'n ùrstvolgende kiejr às ze kumt, dan lötte mèn d'r mar es tujre!' En doarmi akkedeerde dees kiejr zellefs ons goei Anna!

Onze Lieven Hir schent às 't zoa utkumt ok wel es van 'n geintje te hòduwe, want nog ginnen dag geleje ha Kriest z'nen tigeactie òngekondigd of Linda ston wir op de misse: Of ze meugelijk drie èjer vur d'r hàn, want ze wò kuukskes bakke en nou ha ze toch gin èjer mir! 't Ha ginnen bittere tref kunne zen en in z'ne kop bedankte Kriest Onze Lieven Hir op z'n bloate kniejes vur dizze schònne kans. 't Geval wò da 'n wiikske of zeuve geleje ìin van de kiepe ààchter de musterd op zes èjer ha zitte te bruje, umda die stom biste 't belul nie hen, dat 'r ùrst 'nen hoan wa gedòn moet hen, wilde às kiep ok 'n bietje zinnig òn 't bruje slòn. Kriest ha ze twieje doag geleje eweg gejoage en die èjer in 'n mendje in 't schùürke geleed. Wurrum ie ze nie mee eweg ha gedòn? Tsja, noem 't mar de Goddelijke Vurzienighed!

Hij traad Linda's tegemoet mi 'n engelebakkes of ie z'n olling vermoge afgaaf: 'Ik hè mar zes èèjkes migebròdcht, dan kunde ekkes vort.' Linda viet ze òn às of ze nog wèrem onder de kiep vandòn kwame en stiefelde op haus òn. De èèjkes, de romme, 't kluntje bòtter en al 't àànder gelind grèèj hen ze noit mir wrum gezien.

Linda trouwes ok nie.